Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet for Kvinders Valgret.

Nr. 1 Januar 1915 8. Aargang

INDHOLD:

Glædeligt Nytaar—For og imod—Grundlovssagen— En Bog om Kvindebevægelsen — Udlandet — Arbejde fremfor Understøttelse—Kvinderne og Ædrueligheds arbejdet—Meddelelser—Møder.

Glædeligt Nytaar!

ALDRIG er vel de Ord forkommet Mennesker saa urimelige som ved dette Nytaarsskifte. Verden ser i Øjeblikket saa forvirret ud, at det maa synes os umuligt, at dens Spind kan redes i 1915. Men heller aldrig har der vel trængtes saa haardt til et lykkeligt Nytaar, for der skal gode Hoveder og lykkelige Hænder til igen at bringe Orden i de indfiltrede Traade.

1914 har været en stor Skuffelse for danske Kvinder. Saa nær Maalet, at man syntes, man kunde gribe det — og saa med et Slag igen kastes ud i det uvisse. Ingen véd i disse Dage, naar der igen falder saa megen Ro over Verden, at Menneskene kan tænke over deres politiske Udvikling.

Men alligevel bærer vi denne Skuffelse med større Ro, end vi under hvilke som helst andre Forhold vilde kunde gøre det. Det er som om de store Begivenheder, der foregaar ude i Verden, for en Tid faar os til at glemme os selv. Vi sidder spændt og lytter til de Angstraab, der lyder til os fra de krigsførende Lande, inderst inde fyldte af Rædsel for, at Ulykkens Brand ogsaa skal naa os. Uvilkaarlig gør vi derfor os selv og vore Ønsker saa smaa som mulig.

Men derfor glemmer vi ikke vort Krav! Jeg er overbevist om, at det netop i disse Opløsningens Tider vokser sig stærkere og stærkere hos os. Dagens Begivenheder viser os, at der trænges til fredelige Elementers Indflydelse i de forskellige Landes Styrelse. Og naar vi ser, hvad Mændenes Eneherredømme har ført Menneskeheden ud i, kan vi ikke andet end tænke, at værre kunde det ikke være gaaet, om de havde taget Kvinderne med paa Raad. Det er pinligt at tænke paa, hvilke Chancer for kulturelle Fremskridt det 20. Aarhnndrede bød sine Borgere, naar man ser det store Sammenbrud nu: brudte Løfter, hærgede Lande, knuste Menneskeskæbner og Tusinder af Menneskelig. Man har ondt ved at øjne Kulturmennesket gennem den Taage af Krudtrøg og Blod, som stiger op fra de europæiske Slagmarker.

Dog gennem denne Taage lyder stedse stærkere og stærkere Raab om Fred, en Fred, der bunder i Forstaaelsen af Menneskeslægtens fælles Interesser og fælles Stræben mod Maalet: Lykke for hvert enkelt Individ i Samfundet.

Mange anser denne Fredstanke for uigennemførlig, maaske den er det — men ét er sikkert, at den Dag den civiliserede Verdens Kvinder staar ved Siden af Mændene ved Statens Ror, da er vi rykket denne Tankes Virkeliggørelse et stort Skridt nærmere.

Selv om det i disse Dage ser mørkt ud for Opfyldelsen af danske Kvinders Krav om politisk Borgerret i 1915, saa har vi dog ikke Lov til at opgive Haabet derom. Krigen kan ende pludselig som den begyndte, og selv om den ikke gør det, saa kan den gradvis tage af i Styrke og Omfang, saa der igen i de neutrale Lande kan blive Tid og Ro til at tænke paa den indenlandske Politik.

I Øjeblikket er vel det bedste Nytaarsønske for danske Mænd og Kvinder det, at vi ved Udgangen af 1915 endnu maa leve i Fred i et frit og uafhængigt Land, og i det Haab vil jeg ønske dem alle et »Glædeligt Nytaar«.

Aalborg, Decb. 1914 *Johanne Rambusch.*

For og imod.

»Den Dag, hvor Kvinden indtager sin Plads ved Siden af Manden for at deltage i Ordningen af sin Slægts ydre Forhold — den Dag vil Krigen være død som et Middel til at afgøre Stridigheder!

Ingen Militærfanfare og ingen Nationalfanes Vajen vil kunne forlede Kvinderne til den Galskab hensynløst at ødelægge Menneskeliv, og ligesaalidt til at forgylde Krigens forsætlige Drab. Kvinderne vil bruge Ordet »Mord«, enten det gælder en Slagtning mellem Millioner eller en Tvekamp«.

Olive Schreiner i »Women and War«.

(»Rösträtt för Kvinnor«).

Den hellige Synode i Rusland har med Regeringens Billigelse vedtaget, at i Frem-